

כיצד ליחס אותה?

מאת כתב מיוחד

סיפורי אלף לילה יום

תעשית האהבה דומה לכל תעשית אחרת. היא כפופה להוקי המסחר הקפיטליסטי. חוק היסוד: במקום שאין ביקוש, שם אין גם היצע. ובמקום שיש ביקוש אמיתי, לא יעזור שום חוק. ב"עזר שוק חוקי, תסתנן הסחורה המוצעת אל השוק השחור.

וזה, כמובן, בדיוק מה שקרה בשוק האהבה-בתשלום.

האם אפשר לחסל אותה? מוטב לשאול את השאלה אחרת: האם אפשר לחסל את הביקוש?

הביקוש לפרוצה קיים. אין הוא נחלת שכבה חברתית אחת דווקא. אין הוא חלק של העולם התחתון. הוא קיים בשכבות הגונות מאד. וזאת מלמדת המציאות.

היוצא לחקור את הגורמים הממריצים גבר להזדקק לסוג בלתי-רומנטי זה של אהבה-מדומה לפי-השעון, ישמע מפי הגבירות ע"לם שלם של פולקלור מקצועי. הסיפורים הם אינסופיים. הם יכלו להיות משעשעים, לולא גילו נגע חברתי אמיתי.

הנה הסיפור (האמיתי) על הזוג, חייל וחברתו, שהתהלכו ברחוב אילת. לפתע עצר הבחור, ביקש את חברתו לחכות רגע. "יש לי משהו לסדר", הפליט, "עוד מעט אחזור. חכי קצת!"

הבחירה חיכתה חמש, עשר דקות. סבלנותה פקעה. בינתיים שמה לב שזרם הנכנסים לאותו בית והיוצאים ממנו גדול למדי. סקרנותה התעוררה. לבסוף הרהיבה עונה, עצרה את אחו היורדים, שאלה אותו: "מה יש בבית הזה?"

"בית-בושת", השיב האישי והלך לדרכו.

הצעירה חיכתה עד לצאת החברה, שאלה אותו בזעם כבוש: "מה אתה עושה במקום כזה?"

אולם הבחור לא נבוך כלל. "מה את רוצה?" שאל אותה. "אני לא רוצה לקלקל את היחסים ההגונים בינינו. אבל אני גבר בריא. זה המוצא הכי טוב."

השניים התרחקו מן המקום כידידים.

גברת אחרת סיפרה לנו על מקרה דומה: בחור איטלינגטי, העושה רושם טוב, בא אל הבית הגידון פעם בשבוע, בשעות היוב, בלוויית צעירה העושה אף היא רושם טוב. היא מחכה למטה, שעה שהוא מבצע את כוונתו.

לא מכבר העביר לי קורה סיפור דומה. מע' שה בוזג שהחליט לשמור על יחסים הגונים. המחליטה היתה, כמובן, הבחורה. בהיותה בת לאם טובה, שתונכה לפי מיטב כללי הדין, גמרה אימ' בנפשה לשמור על טוהר גופה עד לליל הכלולות. אולם היא הבינה לצרכיו של זכורה, הסכימה בהחלט שיבקר, פעם בשבוע, בשטח הגדול של יפו, יספק את צרכיו תמורת שלוש לירות. פעם, כך מספר אותו קורא, כשתטר לבחור הכסף, פנה אל חברתו, נענה ברצון. היא הלוחתה לו את הסכום הדרוש. כך נשמר הכבוד ונפתרה הבעיה לשיכתי-רצונם של שני הצדדים.

יתכן שאותה צעירה היתה חושבת פע' מיים, לוא החזירה לעצמה את תוצאת המגע עם הפרוצה על נפש הצעיר. אדם צעיר הי' מספק את חלומותיו הביניים בצורה זו, דרך שיגרה, סופו להקנות לעצמו הרגלים שית' נקמו באשתו אחרי הנשואין. כי המגע המיני אינו אלא חלק מן היחסים הנפשיים בין די גבר והאשה, וכל הקורע את המגע המיני מתוך רקע נפשי זה והפכו ענין של מה בכך, בעזרת הפרוצה, ממית משהו שאולי אין לו תקנה.

לפי עדותן של כמעט כל הפרוצות ששור' החגנו איתן, מספר הגברים הפרברסיים מבין המבקרים קטן מאד באופן יחסי. כל פרוצה יורעת לספר כמה סיפורי-זוהמה על גישה זה:

מאמר פרוצה ברחוב אילת: האם זה פותר את הבעיה?

על גבר שביקש מן הפרוצה שתבעט בו, על איש אחר שהפציר בה שתכה בו במנורה. גבר אחד, העושה רושם כאילו הוא רופא, היה לוקה בפרברסיה נדירה עוד יותר (ממנה סבל, אגב, לפי מיטב הפרשנים, גם אדולף היטלר): הוא ביקש שתוהם את פיו.

אולם מקרים אלה נדירים. מאחר שאין הם נענים, אין הם מרבים להטריד את הפרוצות. תעשית-האהבה הישראלית חסרה עדיין את הסופיסטיקציה המצינית את הפריצות הצרפתית, למשל, היא מספקת לכל דורש רק את הסחורה הפרוואית והשיגרתית ביותר.

לפי מחכונת הרופא

לא חסרים בשוק זה הקוריוזים, שקשה לעמוד על אמיתותם.

סיפרה פרוצה אחת, העובדת בבית-בושת גדול: "פעם באו אלי אב ובנו. הבן עמד להתחתן, והרופא רצה לדעת אם הוא בסדר."

לפעמים שולחים רופאים את לקוחותיהם למקום זה, לפי אותו המקור, כדי שיוכלו לספק תאוצה לאנליזה.

לא פחות קוריוזי הסיפור על הצעיר, עולה מבולגריה, שהלך — כביכול — אל רופא קופתי חזלים, סיפר לו שהוא סובל מכאבים הנוטלים ממנו את כושר-העבודה. הסיבה: אהבתו העזה לבחורה המעוררת את תאוותו, אלא שאינו רוצה לנגוע בה, מתוך כבוד למוסריותה. הרופא שלח את הפציאנט לאותו מוסד, שם הוא מופיע, מאז, באופן קבוע.

סיפור דומה סופר על פושע שנתפס אחרי שנתיים, נשלח לבית-הסוהר. שם השתולל אחרי כמה זמן, טען שאינו יכול להתקיים ללא בחורות. לפי הסיפור, שלח אותו המפקד, בלוויית סמל, לאותו מוסד כפתרון לבעיה.

המחיר הגבוה של הנשואין

אולם כל הסיפורים האלה, אם אמנם נכונים הם, יוצאים מן הכלל. בחוג המזדקקים לשוק הפריצות — חוג המונה כמה אלפי גברים ליום — תופסים המקרים המשוגים, הפרברסים והפושעים המועזים אחזו זעיר. עיקר הגברים המספקים את הביקוש בשוק זה הם אנשים רגילים ביותר, מכל השכבות והמעמדות, ההולכים אל הפרוצה פשוט מפני שאין להם דרך אחרת לספק את מאוייהם הטבעיים.

הגדירה זאת כך גברת באה בימים, שני' דונה לא מכבר לקנס של 500 ל"י בעוון החזקת בית-בושת: "כל גבר זקוק לאשה. לאחד יש מאהבת, ידידה, ארוסה, או אשה נשואה. אין לו בעיות. אבל מי שאין לו מוצא טבעי כזה, מוכרח לבקש לעצמו דרך אחרת. הוא זקוק ליד אשה, לאהבה אמיתית או מדומה, למעט רוק, כי בלעדי זה אין הוא יכול להתקיים. זה אנושי. לכן הוא הולך אל הפרוצה."

אין כל ספק שזה הטיפוס העיקרי. בארץ של עליה, בה ישנם גברים רבים שנעקרו ממולדתם ובאו למולדת חדשה, בה אין להם ידידות מנעורים, עוד מחמירה תקלה זו.

לא פחות חמור מצבו של הרוק הישי' ראלי, אף אם גדל בארץ, שאינו יכול להת' חתן עקב המחיר הגבוה של הנשואין — דירה, ריהוט, כלכלת אשה, העלולה להת' ווסף להוצאה של אלפי לירות.

הגברתנים מביניהם, הטיפוסים רמתמצאים בחברה והיודעים להסתור, מסוגלים, כמובן, לפתור את בעיותם על-ידי מגע פחות מחייב עם בנות גילם וסביבתם, החיות על פי השקפת-עולם יותר חופשית מאמהותיהם. אולם הטיפוסים הבישניים, המכונסים בעצי' מים, שאינם מצליחים בנקל אצל בנות המין השני, או הכפופים להשקפת-עולם קפדנית יותר, מוצאים את הדרך חסומה לצניהם.